

Sygn. akt V CSK 312/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa J. K.-S.

przeciwko K. S. i I. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

zasądza od powódki na rzecz pozwanych 3600 (trzy tysiące sześćset) zł kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Skarga kasacyjna nie jest kolejnym zwykłym środkiem odwoławczym, lecz nadzwyczajnym środkiem prawnym mającym na celu ujednolicenie wykładni prawa, rozwój orzecznictwa sądowego i eliminację orzeczeń oczywiście naruszających prawo lub wydanych w warunkach nieważności postępowania.

Skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona „ze względu na podniesione w skardze zarzuty zaskarżone orzeczenie obarczone jest uchybieniami natury materialnej i procesowej w efekcie czego sprzecznie ze stanem faktycznym sprawy dokonano oznaczenia faktu i zakresu praw podmiotowych powódki”.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Skarżący powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania

w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz.135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037).

Skarżąca przeoczyła ponadto, że zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Zatem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Tymczasem szereg argumentów powoływanych przez skarżącą w uzasadnieniu skargi kasacyjnej dotyczy sposobu dokonania przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁷⁹⁹ § 2 k.p.c.) i obciążył powódkę kosztami zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym (art. 98 § 1 k.p.c.).

aw

jw